

Salutació

Joandomènec Ros i Aragonès

La primera cosa que us vull dir és que, naturalment, és un honor per a nosaltres tenir aquestes jornades andorranes, que ja fa un parell llarg de dècades que se celebren a Prada. Com passa amb les altres jornades científiques i professionals, és a dir especialitzades, que es fan en paral·lel a les activitats de la Universitat Catalana d'Estiu, aquestes jornades andorranes volen dir dues coses. Per un cantó, que teniu coses interessants a comentar i debatre entre vosaltres, cada any sobre un tema diferent però sempre al voltant d'Andorra, com és lògic. I, per un altre, que creieu que el lloc adient per fer aquesta trobada i intercanviar aquests coneixements és la Universitat Catalana d'Estiu. La Universitat Catalana d'Estiu té la seva pròpia programació, que cada any volem que sigui ben diversa i interessant, però hi afegeix amb molt de gust totes les activitats que els participants voleu fer en camps diversos de la ciència i la cultura. Sense aquestes jornades científiques i professionals l'UCE de Prada no seria completa. Us agraeixo, doncs, que enriqueixi, any rere any, la nostra universitat.

Ara acabo de venir de parlar amb els agricultors, que també desenvolupen la seva jornada, la temàtica de la qual tracta de l'alimentació, que és molt d'actualitat. Com ho és el tema de la vostra jornada d'enguany: què hi ha de més actualitat que mirar-se el melic? (figuradament, és clar). I preguntar-se què és això de ser andorran i què cal i que no cal per posar-se l'etiqueta d'andorrà.

A mi em sembla un tema molt interessant, per això que ara us diré. Si finalment hi arribeu (que potser amb una jornada no en tindreu prou), si finalment arribeu a definir què és això de l'andorranitat, i si per establir el contingut d'aquest terme es fa una llista, teòrica podríem dir, de característiques definitòries, segur, segur que moltes (no pas totes, sinó la cosa seria terrible) coincideixen amb la llista que eventualment faran o hauran fet els catalans per dir què és això de la catalanitat,

els valencians per al mateix, els balears, etc. En el fons, aquestes coincidències, parcials i que no han de ser mútuament comunes amb les nacionalitats esmentades, poden ser trets tan vàlids per definir un caràcter nacional com altres trets històrics, socials, polítics, àdhuc biològics. Som fills d'un entorn, i l'entorn d'Andorra és el Pirineu, i també altres coses, però bàsicament el Pirineu; Catalunya comparteix parcialment aquest entorn, però també altres, com la Mediterrània, i potser les Balears i el País Valencià comparteixen aquest entorn, però també parcialment, etc. El mateix pel que fa a la història, l'economia, la cultura, finalment.

Deia que, si finalment són capaços de llistar aquestes característiques i resulta que moltes coincideixen, aquest percentatge de coincidència seria una confirmació (no pas una revelació, perquè el fet que estem aquí tots aplegats sota el parai-gua de l'UCE ja ho indica). Una confirmació que hi ha coses, moltes o poques, no ho sé, que ens uneixen i que finalment ens fan partícips d'una mateixa aventura, que és ser el que som dintre d'una unitat (aquí poseu el nom que vulgueu), d'uns territoris germans, d'una cultura comuna i de compartir moltes coses. Per tant, em sembla perfecte que, sobretot pensant en aquesta inclusió que no pas exclusió, us mireu el melic, com molt sovint convé que ens el mireu tots plegats, per saber què ens fa ser andorrans, catalans, valencians, etc.

I això és especialment interessant, no només de cara endins, tal com deia, per veure què ens uneix a tots plegats, sinó també de cara en fora, perquè cada dia és més clar i important el paper que poden fer les regions naturals davant d'una Europa que ja no està tan convençuda que els estats siguin l'única unitat de mesura. Ho són les regions naturals, econòmiques, culturals. Moltes regions, especialment les més dinàmiques, estan a cavall de fronteres polítiques, que són les que són per avatars històrics, però que segurament no responen al trànsit de materials, de diners, de gent i d'idees.

Per tant, jo crec que interrogar-se sobre l'andorranitat (i, eventualment, la catalanitat, la valencianitat, etc.) és bo també de cara en fora, per dir: Ep!, que tot aquest grup de gent, de territoris, compartim les mateixes idees sobre aquest, aquell i aquell altre camp i som molt o poc diferents pel que fa a aquests altres; i tenim una manera de ser, una manera de funcionar, una economia, una història comuna i podem, amb la cara ben alta, dir que volem jugar en el joc de l'Europa de les regions. I a primera divisió. Per tant, em sembla perfecte que això es plantegi aquí, i que ja que s'han presentat els resultats de l'anterior jornada, i que ben aviat puguem tenir un nou volum com aquest d'aquí, potser més gruixut i tot, amb els resultats d'aquesta jornada d'estiu.

Estic molt content que això es faci a Prada i, naturalment, estic a la disposició de tots vosaltres per a qualsevol cosa que l'organització de la Universitat Catalana d'Estiu pugui facilitar-vos. (Aproveu enguany, que encara sóc rector, que és previst que el proper curs ja no l'organitzi jo; però trobareu en el nou equip el mateix suport que heu trobat en el meu i en els dels rectors que m'han precedit.)

Vull acabar animant-vos a seguir endavant. Aquestes jornades tenen, també, la gràcia que molt sovint trobes vells amics que feia temps que no veies, i aquest és un motiu més per afegir als aspectes positius.

Res més, em sap greu haver-vos interromput. He pogut sentir les darreres frases de la teva interessant intervenció i no us vull llevar més temps al desenvolupament de la jornada. Que sigui ben fructífer tot allò que feu. Endavant i bona feina!

Joandomènec Ros i Aragonès,
rector de la XL Universitat Catalana d'Estiu